

Галина Весельська,

м. Житомир

НОВІ ЯВИЩА У ФУНКЦІОНУВАННІ СУРЯДНИХ СПОЛУЧНИКІВ В ОПОВІДАННІ ВАЛЕРІЯ ШЕВЧУКА «САМСОН»

У сучасному мовознавстві велику увагу приділяють вивченню граматичних явищ. Серед тих, хто досліджує морфологічний та синтаксичний аспекти української мови, слід назвати І.Р. Вихованця [1], К.Г. Городенську [1; 2; 3], Н.А. Конопленко [4] та ін. Учені аналізують і визначають нові процеси в розвитку мови, які раніше не були об'єктом спеціального вивчення й потребують узагальнення.

Так, донедавна в традиційній граматиці функціонував єдиний погляд на сполучник як окрему службову частину мови, яка об'єднує клас певних засобів зв'язку й слугує для поєднання однорідних членів речення та частин складного речення. Серед сурядних сполучників виділяли еднальні, протиставні та розділові [5, с. 516-518]. У наукових розвідках останніх років сполучники виступають аналітичним класом синтаксичних морфем, що є виразниками різних семантико-синтаксичних відношень [1, с. 346-347]. Отже, мовознавці доповнюють названі розряди сурядних сполучників ще зіставними, градаційними та приєднувальними, а тому визначають нові явища в їхньому вживанні та функціонуванні [1, с. 125].

Фактичними джерелами, які дають ґрунтовний матеріал для фіксації нових процесів у функціонуванні сурядних сполучників у сучасній українській літературній мові, виступають художні твори кінця ХХ – початку ХХІ століть, що містять елементи незвичності.

Сучасна проза відрізняється від прози ХІХ століття, оскільки автори вживають ті засоби, які є характерними для власне українського рівня мовного

розвитку. Твори Валерія Шевчука, відомого письменника й есеїста ХХ століття, слугують цінним мовним матеріалом для здійснення різноаспектного аналізу тих мовних явищ, які потребують пояснення в сучасній українській літературній мові.

Характерною особливістю творчо-стильової манери Валерія Шевчука є використання автором складних синтаксичних конструкцій, що сприяє точному відтворенню оповіді. Кожна одиниця-конструкція в творі може бути парцельованою на окремі відрізки, поєднані сурядними сполучниками в ролі виразників різних семантико-синтаксичних відношень. Це дає можливість обґрунтувати нові явища у вживанні та функціонуванні сполучників сурядності. Вони є засобами поєднання предикативних частин у складносурядному реченні та однорідних членів речення, виражаючи при цьому єднальні, протиставні, розділові, зіставні, приєднувальні і градаційні семантико-синтаксичні відношення.

Спробуємо простежити кількісне навантаження сурядних сполучників у творі Валерія Шевчука «Самсон». Серед названих груп, найпоширенішими є єднальні **і**, **й**, **та**, **ні...ні**. Якщо порівняти функціональне навантаження сполучників, які вживають автори творів інших літературних епох, то цілком очевидно, що їхня роль у кінці ХХ століття значно змінилася.

Для поєднання двох предикативних частин у складносурядному реченні чи однорідних членів В. Шевчук дедалі частіше вживає єднальний сполучник **й**, що є фонетичним варіантом **і** та потісняє його в ужитку, напр.: *Тоді він розмотав свою голову, й волосся сипнуло йому на плечі – воно вирросло!* [6, с. 609]; *Зійшли з ганку й подибали через майдан* [6, с. 595]; *Тиснув сильніше, й дерево починало гнутися* [6, с. 590]; *Це там – дерева: верба й калина, осика й грабчак* [6, с. 593]; *Приходять туди кури й лисиці, ящірки й вужі* [6, с. 593]; *Спів і голоси людей, шепіт і шелест, дихання й запах ладану – все ніби знялося вгору й розтало там, біля бань* [5, с. 612]. При цьому сполучник **й** здебільшого виражає семантико-синтаксичні відношення зі значенням послідовності й

одночасності. Прозаїк не порушує законів милозвучності української мови, оскільки побудова конструкцій у творі повністю відповідає вимогам евфонії.

Проте засобом поєднання частин у складносурядному реченні та однорідних членів речення виступає також сполучник **і**, функція якого полягає у вираженні єднальних семантико-синтаксичних відношень зі значенням часової послідовності, одночасності дій, процесів, станів та причиново-наслідкового зв'язку, напр.: *Потім сіяв і збирав зерно* [6, с. 590]; *Стовбури сосен здіймалися навдookіл, і він задивлявся на корони...* [6, с. 591]; *Кликала його дорога, і він поспішав* [6, с. 610]; *Біля хмар, як стерня, і волошкового неба* [6, с. 612]; *Їв мед, і йому ставало зовсім солодко* [6, с. 597]; *... люди ...теж ставали дивні, і їх теж годі було впізнати* [6, с. 612]. Сполучники **і**, **й** в оповіданні «Самсон» також є засобами поєднання спільних підрядних з'ясувальних частин з опорним дієсловом у головній частині складнопідрядного речення [2, с. 77], напр.: *Бачив, як простукують у їхніх темних тілах ледве видні серця і як п'ють вони дорожню куряву* [6, с. 592]; *Не знав, що чинити й куди йти* [6, с. 603];

Широко функціональним у тексті є сполучник **та**, роль якого полягає насамперед у вираженні єднальних семантико-синтаксичних відношень зі значенням одночасності [2, с. 211-216], напр.: *Він подумав, що блідо-синє – це відчуття цієї осені, її вогкий та привільний дух* [6, с. 610]; *Він [малий] співав таким високим та ясним голоском, так чисто й гарно світилося його личко...* [6, с. 606].

Декілька разів у творі автор уживає єднальний повторюваний сполучник **ні...ні**, який слугує засобом поєднання однорідних членів речення, напр.: *Плавав у величезній калюжі, в якій теж не було ні барв, ні світла...* [6, с. 602]; *Насправді ж повз ... в незвіданий біль, котрому немає ні початку, ні кінця* [6, с. 603]; *... не ходили ні курка, ні кіт, не було й собаки* [6, с. 603]. В. Шевчук нанизує єднальні повторювані сполучники для створення картини заперечення й повністю виключає можливість існування чогось.

Активно в мові твору функціонує розділовий сполучник **чи...чи**, що домінує над **або ...або** й обмежує його в ужитку. К.Г. Городенська припускає,

що, очевидно, таке часте вживання сполучника **чи...чи** можна пояснити «... загальною тенденцією до відсвіження, урізноманітнення традиційних наборів виражальних засобів», а також тим, що автори намагаються залучити ті сполучники, які «становлять морфолого-синтаксичну специфіку української мови» [3, с. 8]. Автор уживає **чи...чи** для того, щоб указати на непевність, сумнівність, чергування та вибірковість дій, процесів і явищ, напр.: Писар. **Чи** ходить колись у підводи, **чи** несе козаку службу... [6, с. 595]; ... *гостро пахла курява дороги, а він повз **чи** біг, ліз **чи** мчав, ішов **чи** купавсь у сірому попелі* [6, с. 603]; ... *вони покаталися по тому долину, яким заросла церква, а на них із гуркотом звалилася темна лавина **чи** хмар, **чи** поламаних дерев* [6, с. 613]; *Вона відповідала таким же усміхом – **чи** зі страху, **чи** хотіла того...* [6, с. 590]. Засвідчено функціонування сполучника **чи** з підсилювальною часткою **а**, унаслідок чого увиразнюється важливість повідомленого, що сприяє наданню градаційного відтінку, напр.: *Кволе й тендітне... починало виспівувати, танцювати **а чи** жалібно співати* [6, с. 606]; ... *тоді можна було посидіти на танку півдня **а чи й** більше...* [6, с. 591].

Серед протиставних сполучників у творі домінує **але**, напр.: ... *він [велетень] натикався на паркани, бився об дерева, **але** біг* [6, с. 602]; ... *в такі хвили розмотував голову й обмацував: заростала повільно, **але** все ж заростала* [6, с. 602]; *Пізнав його сторожку ходу, **але** не обертався* [6, с. 610], хоч зафіксовано спорадичне функціонування сполучника тільки в ролі виразника протиставних семантико-синтаксичних відношень, завдяки чому автор акцентує на обмеженості змісту повідомлення та різкому протиставленні зображуваних подій, напр.: Малий. ...*не маю я з ким приятні, туги розлучити, **тільки** звик я безперестанку на чужині жити* [6, с. 606].

Для художніх творів характерне вживання парцельованих конструкцій, які набули широкого використання в кінці ХХ – початку ХХІ століть.

В. Шевчук використовує парцеляцію як явище сегментного членування речень на окремі відрізки для підкреслення та актуалізації на певній події. У творі засобом виокремлення парцелята здебільшого виступають протиставний

сполучник **але** та єднальний **і**, що є засобами поєднання парцельованої сурядної частини в складносурядному реченні чи парцельованих однорідних членів речення з попередніми, напр.: *Не звик, щоб до нього говорили так люб'язно... Але сьогодні, певне, такий уже день...* [6, с. 598]; *Відчував усією душею – у тих писаревих словах був глибший зміст. Але не поспішав...* [6, с. 596]; *Пан сотник. Сильніший за людину й кінь. Але людина кермує й волом, і конем...* [6, с. 592]; *... він спитав і напружився, щоб вислухати правду. Але хлопчечя мовчало* [6, с. 610]; *Іван сів на сіні й пошукав обличчям сонця в небі. Але сонця не було...* [6, с. 607]; *Її тепло й павутиння, яке летить і летить. І обвиває волосся, як дороге прядиво* [6, с. 610]; *Потім він зрозумів, що то не змійки ... І помчав угадувати, яка це трава й зілля* [6, с. 600]. Н. Конопленко констатує, що «винесення однієї або більше частин за межі єдиного синтаксичного тла здійснюється суто з комунікативним завданням, тому між інтонаційно і семантично розчленованими частинами зберігаються всі попередні відношення і синтаксичні зв'язки, що засвідчує міцність синтаксичної форми за умови відносної асиметрії змісту і форми» [4, с. 54].

З явищем парцеляції тісно пов'язане приєднування. Досить часто відбувається сплутування цих двох понять, хоч приєднування та парцеляція є різними мовознавчими категоріями. Приєднувальна конструкція – це своєрідне доповнення, уточнення до попередньо висловленої думки.

В аналізованому творі широко представлена група приєднувальних сполучників, яку виокремлюють у сучасних наукових студіях [1, с. 125]. Приєднувальні сполучники виступають у ролі виразників приєднувальних семантико-синтаксичних відношень. В. Шевчук залучає ті сполучники, які функціонують у властивій і невластивій для них функціях, тобто вони є виразниками власне-приєднувальних семантико-синтаксичних відношень, а також можуть бути транспонованими зі сфер інших семантико-синтаксичних відношень. Так, власне-приєднувальним сполучник **та й** приєднує другу частину з додатковим змістом до попередньої в складносурядному реченні, напр.: *Воно співало в такі дні веселіших пісень, які залюбки слухав й Іван, та й*

люди сміялися, аж за боки бралися [6, с. 607]; - *Що це за шлях? – ститав він [хлопчик], але згадати не міг. **Та й** не було сили [6, с. 605]; *Ішов так, доки доходив до мети, **та й** мета в нього була одна – знайти хату тієї, що колись прихильно на нього глянула [6, с. 610]. Серед власне-приєднувальних сполучників автор уживає також сполучник **а ще**, який функціонує переважно в напівприєднувальній ролі і увиразнює приєднувальний компонент, напр.: *Лева шкіра пахла сонцем... **А ще** травою, що зелено колівалася в них перед очима... [6, с. 594].***

В оповіданні засвідчено єдиний випадок, коли сполучник **і** є транспонованим виразником приєднувальних семантико-синтаксичних відношень та приєднує повне речення до основного, напр.: *Волосся знову віється за ним, як хоругва, бо йде він швидко. **І** сила в ньому знову така, як колись [6, с. 607].*

Отже, автор уживає приєднувальні конструкції з натяком на замовчування інформації, що вказує на перерваність і розірваність думки. Хоч перша частина є логічно завершеною й не потребує доповнення, Валерій Шевчук навмисно вносить у текст елемент додатковості, який має особливе значення. Н.А. Конопленко вказує на факультативність, необов'язковість приєднувальної конструкції, яка є одним із різновидів «стилістичного урізноманітнення текстового тла» [4, с. 91].

У творі Валерія Шевчука «Самсон» широко використовуваною виступає група сполучників, що виражають градаційні семантико-синтаксичні відношення. Кількісний склад їх досі чітко не окреслений. Найбільш частотним у вживанні є сполучник **і навіть**, напр.: *Вже підлазили до нього **і навіть** стусали... [6, с. 601]. Автор також уживає сполучник **не так...як** у ролі власне українського відповідника, що вказує на перехід дії або стану через певну межу [2, с. 160-161], напр.: *Малий. Біда ж мені на чужині, – **не так же тій сиротині, як** бідній головоньці [6, с. 606].**

Отже, аналіз системи сурядних сполучників в оповіданні Валерія Шевчука «Самсон» довів, що в сучасній прозі засвідчені нові явища в їхньому функціонуванні.

Автор уживає сполучники з метою мелодійної побудови висловлення та повернення в ужиток власне українських засобів поєднання однорідних членів та частин складного речення. Крім вираження власних семантико-синтаксичних відношень, у творі зафіксовано тенденції до переходу деяких сполучників сурядності у сфери інших семантико-синтаксичних відношень. Єднальний сполучник **і** виступає в невластивій для себе функції – виразника приєднувальних семантико-синтаксичних відношень.

Найуживанішими сполучниками є єднальні, розділові та приєднувальні. Це дає змогу наголосити на розширенні функціонально-стильових параметрів у вживанні сурядних сполучників в українській художній прозі кінця ХХ століття.

Аннотация. В статье анализируются новые явления употребления сочинительных союзов в произведении Валерия Шевчука «Самсон» и исследуются особенности их функционирования.

Ключевые слова: сочинительные союзы, сложносочиненные предложения, парцелированная сочиненная часть, парцелированные однородные члены предложения.

Summary. In the article the new phenomena in the usage of the coordinative conjunctions in the story “Samson” by Valeriy Shevchuk are analysed and the peculiarities in their functioning are investigated.

Key words: coordinative conjunctions, compound sentences, parceling coordinating part, parceling homogeneous parts of sentence.

Література

1. Вихованець І., Городенська К. Теоретична морфологія української мови / Іван Вихованець, Катерина Городенська. – К.: Унів. вид-во «Пульсари», 2004. – 400 с.
2. Городенська К. Граматичний словник української мови: Сполучники / Катерина Городенська. – К.; Херсон: Вид-во ХДУ, 2007. – 340 с.
3. Городенська К.Г. Функціональні зони сполучників в українській науковій мові / К.Г. Городенська // Українська термінологія і сучасність: Зб. наук. праць / Відп. ред. Л. О. Симоненко. – К.: КНЕУ, 2005. – Вип. VI. – С.7 – 13.
4. Конопленко Н.А. Текстотвірний потенціал парцельованих конструкцій: дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01 / Конопленко Наталія Анатоліївна. – Донецьк, 2007. – 186 с.
5. Сучасна українська літературна мова. Морфологія / За заг. ред. І.К. Білодіда. – К., 1969. – 583 с.
6. Шевчук В. Самсон / В. Шевчук // Живиця: Хрестоматія укр. літ. XX ст.: У 2 кн. – Кн. 2 / За ред. М.М. Конончука; Упоряд. М.М. Конончук, Н.І. Бондар, Т.І. Конончук; Худож. оформ. О.Д. Варламова. – К.: Твім інтер, 1998. – С. 590 – 613.